

Elma Çekirdeđi

CHIARA LORENZONI

GENÇ
T
TIMAS

1. BÖLÜM

Talîhsiz Bir Kader

Ayın görünmediği bir geceydi, yalnızca birkaç ateş böceğinin soluk ışığı çalılarının arasında titreyiyordu.

Deniz de pek sakin değildi, tuzlu damlacıklardan oluşan bir toz bulutu hâlinde dağılarak kayaları şiddetle dövüyor ve âdeta kükrüyordu.

Villa Virginia'ya giden dik patikada ilerleyen Tea, dalgaların hiddetli sesinin göğsünün içinde gümbürdediğini hissediyordu. Bayan Prudo sosise benzeyen tombul eliyle Tea'nın elini sımsıkı sararak kendi avucuna hapsetmişti. Hoş bir duygu değildi bu.

Yaşamının birkaç gün içinde nasıl altüst olduğunu düşündü. Varoluşunun on bir buçuk yılında ikinci kez oluyordu bu.

İlki anne babasını alıp götüreren ani bir kazaydı. Tea daha çok küçüktü ve onu sahiplenecek yakın bir akrabası olmadığından bir çocuk bakımevine verilmişti. Yaşamının o ilk yıllarından aklında yalnızca azıcık ve parça parça görüntüler

vardı. Babasının yüzü ya da annesinin yumuşacık kucaklamasının hatırası bile yoktu zihninde. Bakımevinde büyümek kötü değildi, başka çocuklar ve çok iyi görevliler vardı ama kimse fazla uzun kalmıyordu. Diğer çocuklar teker teker evlat edinildiklerinden gidiyorlardı, yetişkin olanlar ise kim bilir... Gitmelerinin nedenini bilmiyordu. Yani sonsuza dek kalan kimse yoktu. İşte, belki onda gerçekten eksik olan buydu, *sonsuz* dek.

Tea bir gün onu da gelip alacak aile üzerine ara sıra hayaller kuruyor, ama nedense o aileyi gerçek anlamda hayal edemiyordu.

Bir hafta önce onunla ilgilenen sosyal görevli Penelope Prudo yanına gelmiş ve beklenmeyen bir haber vermişti. Mahkeme onun bakımını ve himayesini geçici olarak çok uzak bir akrabasına, kayalık ve ıssız bir bölgedeki bir villada yaşayan yaşlı bir kontese bırakmaya karar vermişti. Ve işte şimdi oraya gidiyorlardı.

“Orada rahat edeceğini göreceksin, küçüğüm. Etrafta dolaşan dedikodulara rağmen Kontes Summerbee düzgün bir insan,” diye yüksek sesle konuştu zorlukla yürümeye çalışan Penelope Prudo.

Tea “Neden?” diye fısıldadı korkuyla. “Etrafta ne söyleniyor?”

“Off... Saçmalıklar. Mesela, Kontes’in en sevdiği uğraşlarından birinin dövüş köpekleri yetiştirmek olduğu, kâhyasının bu yüzden bir gözünü, sağ elinin dört parmağını ve sol ayağının da iki parmağını kaybettiği.” Bayan Prudo sinirli bir kah-

kaha attı ve devam etti. “Manasız şeyler! Dedikodulara asla aldırmamak lazım”.

Sosyal görevli çocuklardan hiçbir şeyin saklanmaması ve gerçeğe yüzleşebilmenin, ne kadar zor olursa olsun, yalnızca onu kabul etmekle mümkün olabileceği görüşündeydi. Açıkça. Ancak sonradan büyük bir kaygıyla fincan tabağı kadar büyük ve sonbahar yapraklarıyla aynı renkteki gözlerini kocaman açarak ona bakan Tea'nın ifadesini fark etti. Derin bir şekilde içini çekerek yolun ortasında durdu, nefeslendi ve kelimelerini biraz daha tatlı ve güven verici hâle getirmeye çalıştı. Zira gerçeğin de daha iyi bir kılığı olabilirdi.

“Beni iyi dinle, Tea. Sana güveniyorum, sen iyi bir kızsın ve cesur davranacağını da biliyorum. Bu harika bir fırsat. Başka bir seçenek yok. Bu akşamdan itibaren geçici olarak Kontes'in bakımında olacaksın. Elinden gelenin en iyisini yapacaksın, değil mi?”

Tea, hiçbir şekilde ikna olmadan başını sallamakla yetindi ve sessizce yürümeye devam ettiler.

Küçük kızın yeni evi Villa Virginia'ya birkaç yüz metre kalmıştı yalnızca. Tea endişe içinde eve baktı. Galiba kusmak üzereydi ve bunun Bayan Prudo'nun saçtığı yoğun menekşe kokusundan mı ya da birkaç dakika içinde yaşlı, tuhaf Kontes'le tanışacağı için mi hissettiğini bilemiyordu.

“Cesaret, küçüğüm,” diye fısıldadı Penelope Prudo, elini sıkarak ve giriş yoluna doğru ilerleyerek.

Tea bacaklarında bir güçsüzlük, kafasının içinde sisler ve yüreğinde kargaşa hissediyordu. Bu, korku mu, umut mu ya da ikisi birden miydi? Gizemli akraba gerçekte kimdi?

2. BÖLÜM

Villa Virginia

Tea, o mide bulandırıcı menekşe kokusuyla sarılmış olarak ve sosis gibi bir el tarafından sürüklenerek giriş yolundaki çakıl taşlarının üzerinde yeni evi, yani deli teyzesinin evi Villa Virginia'ya doğru tökezleyerek yürüyordu.

Gerçekten korkmaya başlamıştı. Gözleri yaşlarla doldu. Cesaretlenmek için güzel bir şeyler düşünmek isterdi ama o anda bunu asla başaramazdı.

Karanlığın içinde küçük bir kulenin belirdiğini gördü ve sonra yavaş yavaş yaklaştıkça üstünde onlarca küçük pencerenin olduğu, kayrak taşından devasa ve düzensiz bir çatı belirdi.

Pire ısırlığıyla dolu, yarı yırtık perdeler pencerelerde sallanıyordu. Bahçenin bazı yerlerinde, villanın önündeki çimleri mor noktalarla boyayan yoğun funda çalıları göze çarpıyordu.

Bayan Prudo bu kasvetli ve loş ışıklı mekânla ilgili bir şeyler mırıldandı öfkeyle ve Tea sosyal görevlinin de huzursuzlanmaya başladığını anladı.

Verandaya doğru giden tozlu basamaklardan çıkarlarken elini kavrayan tombul el biraz daha sıkılmaya başlamıştı. Tea etrafına bakındı ve bir köşede duran kırık dökük bir hasır koltuğun üzerinde dik tüyleri ve onu dikkatle izleyen zümrüt gözleriyle siyah bir kedinin oturduğunu fark etti.

Bayan Prudo başparmağını giriş kapısının yan tarafında gözükken bir dizi keskin dişli ve açık bir aslan ağız şeklindeki altın renkli zile doğru uzattı.

Sosis parmak pirinç dile basarak aslan çenesine girdiğinde evin içinde derin ve tekrar eden bir kükreme çınladı.

Kapı aniden açıldı ve Tea güre ve kızıl tüylü kocaman bir köpekle burun buruna geldi. Kalbini beş saniyelğine durduracak kadar güçlü tek bir havlamayla alnındaki saçları uçtu.

“Bu nasıl havlama, Timoteo,” diye homurdandı kapıyı açan uzun boylu ince yapılı kadın. “Hanımları ısırmadan önce buyur edelim en azından, paspasta kan lekelerini sevmeyişimi biliyorsun,” diye ekledi köpeğin kocaman kafasına şefkat dolu küçük tokatlar atarak.

Bu sözler üzerine Penelope Prudo verandanın tahta döşemesine gürültülü bir sesle bilinçsizce boş bir çuval gibi yığıldı.

Tea bu durum karşısında hayretler içinde kalmıştı. Biraz köpek yüzünden –bu kadar irisini ve sesi güçlüsünü hiç görmemişti– ama daha çok ona daima güçlü, kararlı ve kendinden emin bir kadın olarak görünen Bayan Prudo’nun tepkisi yüzünden.

Kaygılar içinde olmasa belki de bu durum komiğine gidecekti.

“Ah, Tanrım. Gerçekten üzgünüm canım, bu kadar etkilenebileceğini düşünmemiştim,” diye sosyal görevlinin hareket-siz hâline bakarak mırıldandı uzun boylu ince kadın.

“Guglielmo, Evelina, çabuk gelin yardım edin bana!” diye haykırdı sonra, bu arada Bayan Prudo’nun üzerine doğru eğilmiş ve bir parmağını burnunun altına tutmuştu.

Bir dizi ayak sesiyle şişman ufak tefek bir kadın ve sağ gözü siyah bantlı zayıf bir adamın geldiğini gördüler.

“Tessa, parmağınızı burnunun altına yapıştırmayın, nefesine engel olduğunu görmüyor musunuz?”

“Ama sevgili Guglielmo, hanımefendinin nefes aldığından emin olmalıyım.”

“Ona biraz sirke koklatalım, kendine gelir o zaman,” dedi tombul kadın, bir taraftan da üzerindeki önlüğün bir kenarıyla bayan Prudo’nun yüzünü yelpazeliyordu.

“Eh, bu arada en iyisi onu içeriye götürüp kanepeye yatırmak,” dedi gözü bantlı adam kadını omuzlarından tutarak.

Bir bacağı şişman kadında, diğeri uzun boylu kadında olarak Bayan Prudo çok da kolay olmayan bir hâlde evin içine sürüklendi ve kapı, arkalarından şiddetli bir gürültüyle kapandı.

Böylece Tea, o kocaman köpeğin çeneleriyle baş başa dışarıda kaldı. Köpek, sosyal görevlinin o karmaşada düşürdüğü ayakkabısının tekini büyük bir merakla kokladıktan sonra dikkatini sessizce duran küçük kıza yöneltti.

Tea ne yapacağını bilemiyordu. Dikkatle köpeğe bakıyordu. Acaba tuhaf akrabasının yetiştirdiği dövüş köpeklerinden biri miydi bu? Ağzının genişliğine bakılırsa muhtemelen onu ısırmayacak, bir defada yutacaktı.

Ancak Timoteo çenelerini harekete geçireceğe benzemiyordu.

Gerçekten de küçük kıza ait tüm kokuları aldıktan sonra soğuk ve nemli burnunu Tea'nın kulağının arkasına sokarak ve âdeta kızın kâküllerini fırçalarcasına kuvvetle alnını yalayarak hoşnutlukla son bir kez kokladı.

Memnun kalmış bir hâlde geri çekildi, bir ayağını zile dayadı ve kuyruğunu deli gibi sallayarak kapıya dikti gözlerini.

“Tanrım, bugün amma kargaşa var. Senin de olduğunu unutmuşum,” diyerek zil sesine kendi sesini karıştırarak bağırды önlüklü şişman kadın. “Gir çabuk, korkma, haydi!” diye devam etti ve sonra küçük adımlarla salona doğru koşturmaya başladı.

Hâlen şaşkın durumdaki Tea, kadının kendisine mi yoksa güre kızıl tüylü dev köpeğe mi söylediğini anlamaya çalışıyordu bunları. Bu kararsızlık içinde bir sıçrayışta eve giren köpeği takip etmeye karar verdi.

Ürkek adımlarla küçük bir salona doğru giden karanlık bir koridordan geçti ve o üçünün orada Penelope Prudo'nun üzerine eğilmiş, oldukça büyük bir uğraş verdiklerini gördü.

Uzun boylu kadın bir parmağını sosyal görevlinin burnunun altına dayamakta ısrar ediyordu, gözü bantlı adam kadının yanaklarına yumuşak tokatlar atarken şişman kadın ise

açmayı başaramadan bir sirke şişesini sallayıp duruyordu. Timoteo eksik kalmamak için zavallı kadının ayak parmaklarını yalamaya koyulmuştu.

“Tessa, şu mübarek parmağınızı çekin oradan, sirkeyi koklatamıyorum. Sen de Evelina, getir şu şişeyi,” diye bağırdı adam.

“Belki de haklısın, Guglielmo, ama o ellerinle biraz daha enerji vermen daha iyi sanki. Kocam Orazio hastalarını hipnoz seansından uyandırması gerektiğinde tokat atardı,” dedi uzun boylu kadın.

Bu arada Evelina nihayet şişeyi açabilmişti ama o anın heyecanıyla biraz sakarlaştığından şişe elinden fırladı ve zavallı Penelope Prudo'nun yüzüne dökülüverdi. Bayan Prudo tükürerek, öksürerek ve gözlerini devirerek sonunda ayıldı.

“Ah, canım, bizi gerçekten korkuttunuz. Timoteo'nun böyle bir şeye neden olabileceğini hiç sanmıyordum. Aslında uysaldır, bir sineğe bile dokunmaz, maalesef,” dedi uzun boylu hanımefendi ve sonra köpeğe baktı. “Gurur duymalısın bu yaptığından, Timoteo. Gerçekten bayılttın! Cesaret dersleri meyvelerini vermeye başlıyor.”

“Kö-köpeklere karşı pek sempaticim yok,” diye kekeleydi sosyal görevli kadın. “Bir keresinde *şivava* cinsi bir köpeğin saldırısına uğramıştım. Korkunç bir şeydi, inanın.”

Kadının elbisesini fırçalamakla meşgul olan uzun boylu zayıf adam bu sözler üzerine kaşlarını kaldırdı ve başını sallayarak tek sağlam gözünü yukarıya doğru kaldırdı.

“Ama Timoteo ürkek hayvanın tekidir! Günlük cesaretlendirme derslerine rağmen kimseye saldırmadı, tek antipatik

bulduğu kişi postacı ki laf aramızda, bize de pek sempatik gelmiyor, öyle değil mi, Evelina?” Uzun boylu kadın şişman kadına dönerek bunları söyledi. “Hatta kimi zaman fazlasıyla korkak, yani köpeği kastediyorum, postacıyı değil. Kadim konukseverlik sanatını çiğnemek istemem ama siz, canım, kendinizi henüz tanıtmadınız, beklediğimiz sosyal görevli olduğunuzu tahmin ediyorum gerçi ama. Ya sen?” diye sonunda salonun kapısında dikilip kalmış olan Tea’ya dönerek ekledi. “Sen de Teodora Ciotoli olmalısın, yeğenimin torunu ya da büyük kuzenimin kuzeni, ya da ne bileyim, bu akrabalık ilişkilerini hiç anlamamışımdır.”

Tea ev sahibesinin oturduğu koltuğa yaklaşarak ürkekçe “Doğru, ben Tea Ciotoli’yim. Siz de Virginia teyzesiniz,” diye cevap verdi.

“Bana sen diyebilirsin canım. Hatta beni Tessa teyze diye çağır, hoşuna giderse. Olmazsa, Kontes Virginia Tessalonika Alisea Eufrasia Summerbee, ama bu durum benim hoşuma gitmez ve sana cevap vermeyebilirim,” diye karşılık verdi teyzesi, yeşil gözlerinde yanıp sönen bir parıltıyla. “Orcassassina’nın* henüz şafak vaktinde ortaya çıkmasından bugünün özel bir gün olacağını anlamalıydım. O hiç yanılmaz.”

Salonun kapısında hâlâ hareketsiz duran Tea’yı bir titreme aldı. Bir katil balina eksikti.

Bu rahatsız edici düşünceyle meşgulken aynı zamanda korkmuş bir ifade takınmış olmalı ki Kontes kıkırdayarak onu eski bir koltuğa oturttu ve sonra ona Orcassassina’nın verandada kıvrılmış yatan kara kedi olduğunu açıkladı ona.

* Katil balina

“Eşimin kedisiydi, eşimin her yerde peşinde dolaşırđı. Orazio'nun ölümünden beri ortada gözükmiyordur, nereye gittiğini, nasıl yaşadığını kimse bilmiyor. Yalnızca önemli ya da endişe verici bir şey olmak üzere olduğunda ortaya çıkıyor. Villa Virginia'nın bir çeşit koruyucu habercisi.”

Sonra eliyle alınaya vurarak devam etti. Çoktan mutfağına yönelmiş olan Evelina'ya seslendi.

“Gevezeliğıe dalıp ev sahipliğı görevlerimi unuttuyordum az kalsın. Evelina, lütfen biraz çay getirir misin? Özel karışımı kullan, şu yaseminli olanı ve bir de zencefilli bisküvilerden de getir. Geçen Noel'deki paketi açabilirsin, ama dikkat et, önce örümcek ağlarını al ve karışıma koy”.

Kontes son derece iyiliksever bir gülümseme ile Penelope Prudo'ya döndü.

“Örümcek ağları Orta Çağ'dan beri o kadar çok hastalığına şifa oldular ki... Benim zavallı Orazio'm medyumluk yeteneklerini aşırı kullanmasının sonucu olan migreni için onlardan çokça faydalanırdı. Ama, şimdi düşünüyorum da, Orazio onları tereyağı ekmeğıe sürerdi. Canım, zencefilli bisküvi yerine ekmeğ tercih eder miydiniz? Ya sen, sevgili Tea'm, ne istersin?”

Bu kelime kalabalığıının altında ezilen *sevgili* Tea fısılda-makla yetindi. “Bisküvi iyi olur, teşekkür ederim,” derken *sevgili* Bayan Prudo bir deliyi idare etmeye çalışan birinin tipik ifadesiyle zoraki gülümsüyordu.

Sosyal görevlinin yüzüne baktığıında Tea'nın boğazında bir kahkaha kabardı. Kaygısı onu tamamen terk etmemiş olsa da Villa Virginia'da yaşamın sıkıcı olmayacağını sezmeye başlı-yordu. Katil balinalar ve kızıl tüylü köpeğın korkunç çenele-

rini düşününce tehlikeli olabilirdi belki ama kesinlikte sıkıcı olamazdı. Tessa teyzenin anlattıklarını kavramaya çalışarak kendini koltuğun sırtına iyice yasladı. Kadın şimdi de rüzgârı arkasına almış başka kıyılara yelken açıyordu.